บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำและไม่ป่วยซ้ำ ที่มารับบริการในโรงพยาบาลสังกัดกรมสุขภาพจิต ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้วิธีการวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis) แบบมีขั้นตอน (Stepwise Method) และแบบตรง (Direct Method) ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์จำแนกประเภท 2 กลุ่มคือ กลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ และกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำ โดยนำเสนอรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์สถานภาพส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นค่าจำนวนและค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์พฤติกรรมการดูแลตนเอง การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการการป่วยซ้ำ การรับรู้ความรุนแรงของการป่วยซ้ำ การรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการป่วยซ้ำ การรับรู้อุปสรรคของการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการป่วยซ้ำ พฤติกรรมการใช้ยาและการสังเกตอาการจากฤทธิ์ข้างเคียงของยา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการแสดงอารมณ์ของครอบครัว โดยใช้ค่ามัฌชิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำและไม่ป่วยซ้ำ ดังนี้

1. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำและไม่ป่วยซ้ำ
2. วิเคราะห์ตัวแปรอันดับ ตามลำดับที่สามารถอธิบายความแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำและไม่ป่วยซ้ำ
3. แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนก
4. การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรจำแนก ของกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ และกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำ
5. แสดงค่าตัวแปรที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ และไม่ป่วยซ้ำ
6. แสดงค่าต่างๆที่ใช้ในสมการตัดสินการจำแนกประเภท
7. แสดงผลลัพธ์ของการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่ม

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สัญญาลักษณ์ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ดังนี้

$\overline{X}$	หมายถึงคะแนนเฉลี่ย
S.D.	หมายถึงความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
λ	หมายถึงค่าไอเกน
α	หมายถึงค่านัยสำคัญ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของผู้ป่วยจิตเภทในกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพสมรส และระดับการศึกษาของผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำและไม่ป่วยซ้ำ

	ผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำ (n = 110)		ผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ (n = 110)		รวม (n = 220)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สถานภาพสมรส						
คู่	13	11.8	29	26.4	42	19.1
ไม่มี / ไม่อยู่กับคู่สมรส	97	88.2	81	73.6	178	81.0
ระดับการศึกษา						
การศึกษาภาคบังคับ	31	28.1	36	32.6	67	30.6
มัธยมศึกษาตอนต้น	21	19.1	25	22.7	46	20.9
มัธยมศึกษาตอนปลาย / ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	36	32.7	24	21.8	60	27.3
อนุปริญญา / ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	8	7.3	14	12.7	22	10.0
ปริญญาตรี	14	12.7	11	10.0	25	11.4

จากตารางที่ 3 พบว่าผู้ป่วยจิตเภทที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีคู่สมรสมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 81.0 ส่วน ผู้ป่วยจิตเภทที่มีสถานภาพสมรสคู่ พบร้อยละ 19.1 และมีการศึกษาในระดับการศึกษาภาคบังคับมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 30.6 รองลงมามีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ประกาศนียบัตรวิชาชีพ คิดเป็นร้อยละ 27.3

กลุ่มผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ไม่ป่วยซ้ำ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่ไม่มี / ไม่อยู่กับคู่สมรสมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 88.2 และมีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบร้อยละ 32.7 รองลงมามีการศึกษาระดับภาคบังคับ คิดเป็นร้อยละ 28.1

กลุ่มผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ป่วยซ้ำ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ไม่มี / ไม่อยู่กับคู่สมรสมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.6 และมีการศึกษาในระดับการศึกษาภาคบังคับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.6 รองลงมามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 22.7

ตอนที่ 2 ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ พฤติกรรมการดูแลตนเอง แบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ พฤติกรรมการใช้ยา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการแสดงอารมณ์ของครอบครัว

ตารางที่ 4 คะแนนเฉลี่ย ($\overline{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามพฤติกรรมการดูแลตนเอง

ตัวแปรจำแนก	กลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำ			กลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ		
	$\overline{X}$	S.D.	ระดับ	$\overline{X}$	S.D.	ระดับ
พฤติกรรมการดูแลตนเอง ประกอบด้วย						
การเตรียมการเผชิญปัญหา	4.38	1.01	ดี	3.15	1.31	ปานกลาง
การพัฒนาการรู้จักตนเอง	4.19	1.01	ดี	3.66	1.14	ดี
การดูแลตนเองด้านร่างกาย	4.15	1.21	ดี	3.61	1.14	ดี
การพัฒนาระบบสนับสนุนทางสังคม	3.83	1.20	ดี	2.88	1.47	ปานกลาง
การติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ	3.73	1.12	ดี	3.20	1.30	ปานกลาง
การปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนา	3.23	1.30	ปานกลาง	2.84	1.44	ปานกลาง
การใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ	3.02	1.32	ปานกลาง	2.90	1.29	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 พบว่ากลุ่มผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ป่วยซ้ำและกลุ่มที่ไม่ป่วยซ้ำ มีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการดูแลตนเองแตกต่างกัน โดยกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำมีคะแนนเฉลี่ยทุกตัวแปรย่อย สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ ดังนี้

กลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำ มีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการดูแลตนเองด้านการเตรียมการเผชิญปัญหา การพัฒนาการรู้จักตนเอง การดูแลตนเองด้านร่างกาย การพัฒนาระบบสนับสนุนทางสังคม และการติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ อยู่ในระดับดี ส่วนด้านการปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนา และการใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

กลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการดูแลตนเองส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยคะแนนเฉลี่ยด้านการเตรียมการเผชิญปัญหา การพัฒนาระบบสนับสนุนทางสังคม การติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนา และการใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการพัฒนาการรู้จักตนเองและการดูแลตนเองด้านร่างกายอยู่ในระดับดี

อธิบายได้ว่ากลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำ มีพฤติกรรมการดูแลตนเองดีกว่ากลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ โดยเฉพาะด้านการเตรียมการเผชิญปัญหา ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาคือด้านการพัฒนาการรู้จักตนเอง และด้านการดูแลตนเองด้านร่างกาย

ตารางที่ 5 คะแนนเฉลี่ย ($\overline{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ

ตัวแปรจำแนก	กลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำ			กลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ		
	$\overline{X}$	S.D.	ระดับ	$\overline{X}$	S.D.	ระดับ
การรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติ	4.19	1.15	ดี	3.56	1.28	ดี
การรับรู้ความเสี่ยงต่อการป่วยซ้ำ	4.01	1.27	ดี	3.54	1.17	ดี
การรับรู้ความรุนแรงของการป่วยซ้ำ	3.55	1.12	ดี	3.38	1.09	ปานกลาง
การรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติ	3.55	1.14	ดี	3.27	1.15	ปานกลาง

จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำ มีคะแนนเฉลี่ยของแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพในทุกตัวแปร สูงกว่ากลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ ดังนี้

กลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำ มีคะแนนเฉลี่ยของแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพในทุกตัวแปรอยู่ในระดับดี ส่วนในกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำมีคะแนนเฉลี่ยของแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพในด้าน การรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติเพื่อป้องกันการป่วยซ้ำ และการรับรู้ความเสี่ยงต่อการป่วยซ้ำ อยู่ในระดับดี ส่วนด้านการรับรู้ความรุนแรงของการป่วยซ้ำ และการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติเพื่อป้องกันการป่วยซ้ำ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

อธิบายได้ว่า ผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ไม่ป่วยซ้ำ มีแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพในด้านการรับรู้เกี่ยวกับความเสี่ยงของการป่วยซ้ำ ความรุนแรงของการป่วยซ้ำ ประโยชน์ของการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการป่วยซ้ำ และอุปสรรคของการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการป่วยซ้ำ อยู่ในระดับดี และสูงกว่ากลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ แสดงว่าผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ไม่ป่วยซ้ำ มีความเชื่อด้านแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพดีกว่ากลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ

ตารางที่ 6 คะแนนเฉลี่ย ($\overline{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการแสดงอารมณ์ของครอบครัว พฤติกรรมการใช้ยา และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ตัวแปรจำแนก	กลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำ			กลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ		
	$\overline{X}$	S.D.	ระดับ	$\overline{X}$	S.D.	ระดับ
การแสดงอารมณ์ของครอบครัว	4.57	0.90	ดีมาก	4.02	1.06	ดี
พฤติกรรมการใช้ยา	4.25	1.12	ดี	2.93	1.35	ปานกลาง
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	4.10	1.00	ดี	3.32	1.33	ปานกลาง

จากตารางที่ 6 พบว่า ผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ไม่ป่วยซ้ำมีคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรด้านการแสดงอารมณ์ของครอบครัว พฤติกรรมการใช้ยา และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว สูงกว่ากลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ โดยมีคะแนนเฉลี่ยด้านการแสดงอารมณ์ของครอบครัว อยู่ในระดับดีมาก มีคะแนนเฉลี่ยด้านพฤติกรรมการใช้ยาและความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อยู่ในระดับดี ส่วนผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ป่วยซ้ำ มีคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรด้านการแสดงอารมณ์ของครอบครัวอยู่ในระดับดี ส่วนพฤติกรรมการใช้ยาและความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

อธิบายได้ว่า ผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ไม่ป่วยซ้ำ มีการแสดงอารมณ์ของครอบครัวต่ำ มีพฤติกรรมการใช้ยาดี และมีความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ดีกว่าผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ป่วยซ้ำ

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ตัวแปรจำแนกผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ป่วยซ้ำและไม่ป่วยซ้ำ โดยวิเคราะห์ตามขั้นตอนดังนี้

3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และเปรียบเทียบตัวแปรระหว่างผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ป่วยซ้ำและผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ไม่ป่วยซ้ำ

3.2 วิเคราะห์ตัวแปรและจัดอันดับความสำคัญของตัวแปร ที่สามารถอธิบายความแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำและไม่ป่วยซ้ำ

ตารางที่ 7 ตัวแปรจำแนกและสัมประสิทธิ์ของตัวแปรแต่ละตัว ตามวิธีตรง (Direct Method)

ตัวแปรจำแนก	ค่าสัมประสิทธิ์	
	คะแนนมาตรฐาน	คะแนนดิบ
สถานภาพสมรส	.262	.691
ระดับการศึกษา	-.040	-.011
พฤติกรรมการดูแลตนเอง		
การเตรียมการเผชิญปัญหา	.423	.362
การใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ	-.358	-.058
การพัฒนาระบบสนับสนุนทางสังคม	.221	.165
การปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนา	-.168	.372
การดูแลตนเองด้านร่างกาย	.159	.142
การพัฒนาการรู้จักตนเอง	.128	-.123
การติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ	-.081	-.067
การรับรู้ความเสี่ยงของการป่วยซ้ำ	-.048	-.040
การรับรู้ความรุนแรงของการป่วยซ้ำ	-.090	-.081
การรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติ	-.264	-.231
การรับรู้อุปสรรคของการปฏิบัติ	.179	.147
พฤติกรรมการใช้ยา	.540	.436
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	.201	.170
การแสดงอารมณ์ของครอบครัว	.221	.225
ค่าคงที่		-4.556

λ = .660	α = .05	Canonical Correlation	.630	Wilks' Lambda	.602
Chi-square	106.401	**ทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้อย่างถูกต้องร้อยละ**			78.6

จากตารางที่ 7 พบว่า เมื่อนำตัวแปรจำแนก 10 ตัวแปรหลัก และ 7 ตัวแปรย่อย นำมาวิเคราะห์ตามวิธีตรงแล้วพบว่า ตัวแปรจำแนกทั้งหมดสามารถทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสามารถทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 78.6 โดยมีค่า Eigenvalue เท่ากับ .660 ค่า Wilks' Lambda เท่ากับ .602 และค่า Canonical Correlation เท่ากับ .630 แสดงให้เห็นว่าตัวแปรเหล่านี้สามารถทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ไม่ป่วยซ้ำ มีการเตรียมการเผชิญปัญหา การพัฒนาระบบสนับสนุนทางสังคม การดูแลตนเองด้านร่างกาย การพัฒนาการรู้จักตนเอง การรับรู้อุปสรรคของการปฏิบัติ พฤติกรรมการใช้ยา และความสัมพันธ์ภายในครอบครัวดี ร่วมกับมีการแสดงอารมณ์ของครอบครัวต่ำ ส่วนผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ป่วยซ้ำ มีการใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ

การปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนา การติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การรับรู้ความเสี่ยงของการป่วยซ้ำ การรับรู้ความรุนแรงของการป่วยซ้ำ และการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติ ไม่ดี

อธิบายได้ว่า ผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ไม่ป่วยซ้ำ มีพฤติกรรมการดูแลตนเอง ความเชื่อด้านแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ พฤติกรรมการใช้ยา และความสัมพันธ์ภายในครอบครัวดีกว่าผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ป่วยซ้ำ ร่วมกับมีการแสดงอารมณ์ของครอบครัว ต่ำกว่าครอบครัวของผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ป่วยซ้ำ

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของตัวแปรที่จำแนกกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ และกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำ

Independence Variables	Wilk's Lambda	Univariate F Ratio	Sig.
สถานภาพสมรส	.955	10.272	.002
ระดับการศึกษา	1.000	.032	.875
พฤติกรรมการดูแลตนเอง			
การพัฒนาการรู้จักตนเอง	.943	13.252	.000
การติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ	.954	10.436	.001
การใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ	.998	.450	.503
การเตรียมการเผชิญปัญหา	.780	61.578	.000
การพัฒนาระบบสนับสนุนทางสังคม	.888	27.398	.000
การปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนา	.980	4.487	.035
การดูแลตนเองด้านร่างกาย	.950	11.427	.001
การรับรู้ถึงความเสี่ยงต่อการป่วยซ้ำ	.964	8.210	.005
การรับรู้ถึงความรุนแรงของการป่วยซ้ำ	.994	1.339	.248
การรับรู้ถึงประโยชน์ของการปฏิบัติ	.999	.223	.637
การรับรู้ถึงอุปสรรคของการปฏิบัติ	.937	14.559	.000
พฤติกรรมการใช้ยา	.775	63.185	.000
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	.900	24.127	.000
การแสดงอารมณ์ของครอบครัว	.926	17.485	.000

จากตารางที่ 8 พบว่า ความแตกต่างระหว่างกลุ่มของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรจำแนกด้านสถานภาพสมรส การพัฒนาการรู้จักตนเอง การติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การเตรียมการเผชิญปัญหา การพัฒนาระบบสนับสนุนทางสังคม การปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนา การดูแลตนเองด้านร่างกาย การรับรู้ถึงความเสี่ยงต่อการป่วยซ้ำ การรับรู้ถึงอุปสรรคของการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการป่วยซ้ำ พฤติกรรมการใช้ยา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการแสดงอารมณ์ของครอบครัว ของผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ป่วยซ้ำและไม่ป่วยซ้ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรจำแนกดังกล่าวสามารถนำมาวิเคราะห์จำแนกประเภทได้ ส่วนค่าเฉลี่ยของระดับการศึกษา การใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ การรับรู้ความรุนแรงของการป่วยซ้ำ และการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการป่วยซ้ำ ของกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำและไม่ป่วยซ้ำ ไม่มีความแตกต่างกัน จึงไม่สามารถนำมาวิเคราะห์จำแนกประเภทได้

ตารางที่ 9 ตัวแปรที่มีอำนาจจำแนกผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ป่วยซ้ำและไม่ป่วยซ้ำ โดยวิธีแบบขั้นตอน (Stepwise Method)

Action Step Entered / Removed	Vars In	Wilk's Lambda	Sig.	Rao's V	Sig.	Change in V	Sig.
พฤติกรรมการใช้ยา	1	.775	.000	63.185	.000	63.185	.000
การเตรียมการเผชิญปัญหา	2	.706	.000	90.702	.000	27.517	.000
สถานภาพสมรส (โสด ม่าย หย่า ร้าง)	3	.682	.000	101.690	.000	10.988	.000
การแสดงอารมณ์ของครอบครัว	4	.665	.000	109.781	.000	8.019	.000
การรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติ	5	.649	.000	118.075	.000	8.294	.000

จากตารางที่ 9 พบว่า ผลการวิเคราะห์หลังจากนำตัวแปรจำแนกมาเข้าสมการทีละตัวแปร ร่วมกับตัดปฏิกริยาของตัวแปรจำแนกตัวอื่นออกไปแล้ว ได้ตัวแปรจำแนก 5 ตัวแปร ที่สามารถเข้าสมการจำแนกประเภทได้ โดยดูจากค่านัยสำคัญของค่า Wilks' Lambda ซึ่งน้อยกว่า .05 ทุกตัวแปร ตัวแปรดังกล่าวได้แก่ พฤติกรรมการใช้ยา การเตรียมการเผชิญปัญหา สถานภาพสมรส (โสด ม่าย หย่า ร้าง) การแสดงอารมณ์ของครอบครัว และการรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติเพื่อป้องกันการป่วยซ้ำ

ตารางที่ 10 สัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ และกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำ

ตัวแปรจำแนก	ค่าสัมประสิทธิ์	
	คะแนนมาตรฐาน	คะแนนดิบ
การเตรียมการเผชิญปัญหา	.561	.480
พฤติกรรมการใช้ยา	.552	.446
สถานภาพสมรส (โสด ม่าย หย่า ร้าง)	.300	.793
การแสดงอารมณ์ของครอบครัว	.297	.302
การรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติตัว	-.280	-.245
ค่าคงที่		-4.544

จากตารางที่ 10 พบว่า ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำและกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำออกจากกันได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ประกอบด้วยตัวแปรหลัก 4 ตัวแปรคือ พฤติกรรมการใช้ยา การแสดงอารมณ์ของครอบครัว การรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการป่วยซ้ำ และสถานภาพสมรส (โสด ม่าย หย่า ร้าง) ร่วมกับตัวแปรย่อยของพฤติกรรม การดูแลตนเอง 1 ตัวแปรคือ การเตรียมการเผชิญปัญหา

ตัวแปรที่มีนำหนักในการจำแนกประเภทสูงได้แก่ การเตรียมการเผชิญปัญหา พฤติกรรมการใช้ยา สถานภาพสมรส การแสดงอารมณ์ของครอบครัว และการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการป่วยซ้ำ ตามลำดับ

ตารางที่ 11 ค่าต่างๆที่ใช้ในการตัดสินสมการจำแนกประเภท

Discriminant Function	Eigenvalue	Canonical Correlation	Wilk's Lambda	Chi-square	Sig.
1	.542	.593	.649	93.277	.000

จากตารางที่ 11 เมื่อนำตัวแปรจำแนกทั้ง 10 ตัวแปรมาสร้างสมการจะได้สมการจำแนกประเภท 1 สมการ ที่สามารถจำแนกการป่วยซ้ำ และไม่ป่วยซ้ำของผู้ป่วยจิตเภทได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมี ค่า Wilk's Lambda ที่ใช้ในการทดสอบความมีนัยสำคัญของสมการจำแนกประเภทมีค่าเท่ากับ .649 โดยมีค่า Chi-square เท่ากับ 93.277 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่า Canonical Correlation เท่ากับ .649 และค่า Eigenvalue เท่ากับ .542 เมื่อพิจารณาค่า Eigenvalue และค่า Canonical Correlation พบว่ามีค่าปานกลาง สอดคล้องกับค่า Wilk's Lambda แสดงว่าสมการดังกล่าวมีอำนาจในการจำแนกกลุ่มได้ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 12 การทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่ม โดยสมการจำแนกประเภทที่ได้จากการวิเคราะห์ด้วยวิธีแบบขั้นตอน (Stepwise Method)

กลุ่มสมาชิก	ทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่ม				จำนวน (คน)
	ผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ไม่ป่วยซ้ำ		ผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ป่วยซ้ำ		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
ผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ไม่ป่วยซ้ำ	87	79.1	23	20.9	110
ผู้ป่วยจิตเภทกลุ่มที่ป่วยซ้ำ	28	25.5	82	74.5	110
ทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้อย่างถูกต้องร้อยละ 76.8					

จากตารางที่ 12 พบว่า สมการการจำแนกประเภทที่ได้สามารถทำนายการเป็นสมาชิกของกลุ่มกับสภาพความเป็นจริงที่กลุ่มเลือกได้ถูกต้องร้อยละ 76.8 และเมื่อพิจารณาในแต่ละกลุ่ม พบว่ากลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำได้รับการจำแนกเข้ากลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 79.1 และกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำได้รับการจำแนกเข้ากลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 74.5 แสดงว่าสมการจำแนกประเภทที่ได้ สามารถทำนายกลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ป่วยซ้ำ ได้มากกว่ากลุ่มผู้ป่วยจิตเภทที่ป่วยซ้ำ